

finansministeren og det ved en foretaget undersøgelse godtgøres, at der i kommunen findes bymæssige bebyggelser med over 2 000 indbyggere; undersøgelsen foretages pr. 1. november, og forhøjelsen af de skattefri fradrag m. v. indtræder, når betingelserne er tilstede, fra og med det derefter følgende skatteår.““

§ 7.

I § 20, stk. 1, i lovebekendtgørelse nr. 512 af 21. december 1951 ændres i 3. linie „300 kr.“ til: „400 kr.“

§ 8.

Som ny paragraf (§ 21) i lovebekendtgørelse nr. 512 af 21. december 1951 indsættes følgende bestemmelse:

„Stk. 1. Den i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 28, stk. 4, jfr. § 23, stk. 7, hjemlede adgang for vedkommende skatteråd til bevillingsmæssigt at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst skal for skatteåret 1953—54 også gælde tilfælde, hvor en skatteyder i tiden mellem den 1. april 1950 og den 1. december 1952 første gang har etableret eller overtaget en selvstændig erhvervsvirksomhed, hvoraf han stadig er indehaver. Nedsættelsen kan indrømmes, når skatteyderens økonomiske forhold efter skatterådets skøn taler derfor; herved vil det særlig være af betydning, om den pågældende i forbindelse med virksomhedens etablering eller overtagelse har måttet påtage sig en gæld, der såvel i henseende til gældens størrelse som navnlig også i henseende til afdragsvilkårene må anses for at være meget tyngende for ham.

Stk. 2. Består virksomheden i land-, skov- eller havebrugsvirksomhed, skal nedsættelsen højst kunne udgøre et beløb svarende til 20 pct. af det beløb, hvormed den dokumenterede gæld pr. 1. januar 1953 overstiger 125 pct. af den skattemæssige værdi af fast ejendom, besætning og inventar, for så vidt skatteyderen i det indkomstår, der ligger til grund for skatteåret 1953—54, har afdraget et så stort beløb på gælden. I modsat fald kan nedsættelsen kun andrage det afdragne beløb.

Stk. 3. Det må påses, at den dokumenterede gæld alene stammer fra overtagelsen af vedkommende virksomhed. Ingen skatteyder kan få en nedsættelse af indkomsten på mere end 3 000 kr.“

§ 9.

Som ny paragraf (§ 22) i lovebekendtgørelse nr. 512 af 21. december 1951 indsættes følgende bestemmelse:

„Stk. 1. Den med en skattepligtig samlevende hustru kan overfor manden kræve at blive gjort bekendt med selvangivelsen i udfyldt stand, forinden den indsendes til ligningsmyndigheden. Hustruen kan ved henvendelse til ligningsmyndigheden begære oplysning om indholdet af selvangivelsen, ligesom hun iøvrigt altid skal være berettiget til hos de skattelignende myndigheder at begære oplysning om mandens skatteansættelse for skatteår, i hvilke hun og manden har været sambeskattede, og om indholdet af de af manden på begges vegne indgivne selvangivelser for sådanne skatteår.

Stk. 2. Hustruen har ret — men ikke pligt — til ved sin underskrift i en dertil indrettet rubrik på selvangivelsen at tilkendegive, at hun er blevet gjort bekendt med selvangivelsen i medfør af stk. 1. At hustruen ikke har underskrevet, er uden betydning for selvangivelsens gyldighed.